

Publicerad 2014-05-07 08:04 av Bumpen

Mannen

En man vandrar ut med vägen som dammar efter solens starka värme.

Grus och sand släpper små fina korn av sig själva.

Virvlar runt i detta onaturliga ljus som solen ger dagen.

Hans steg bryter den kompakta tystnad som rådit i den sfär som vägen korsar.

Naturens lagar verkar inte gälla i denna stund.

Allt är lugnt och tankarna får rum i mannens präglade ansikte.

Klara ögon ger de dystra dragen en oigenkännlig karaktär som både hatas och gillas.

Strävheten i hans röst när han nynnar på sin vandring låter fantasin fråga sig vad han en gång var.

Stadig blick fäst vid horisonten. Självsäker glöd som borgar för styrkan.

När en rädslans fåglar flyr in i skogens trygghet ser man dimman komma upp i sällskap med själen.

En dimma som mörk och kompakt känns överklig i den kontrast som den bildar tillsammans med solens dammiga väg. Knastrandet har upphört och mannen har stannat.

Vänder sig om o lyfter sin hand. Likt en dresserad hund stannar dimman upp vid den restahandens bestämda tecken...

Det är nog nu... Mannen är här... Vem som var här innan kan ingen svara på.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Bumpen med Poeter.se id #47594 innehar upphovsrätten